

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 313/2016-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Lenkou Maďarovou, Advokátska kancelária, Sládkovičova 6, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia „práva na právnu istotu“ podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a „práva na vydanie zákonného rozhodnutia“ podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín vydaním stanoviska k žiadosti správkyne konkurznej podstaty o súhlas s predajom voľnej ruky sp. zn. 40 K 17/2014 z 23. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ako aj porušenie „práva na právnu istotu“ podľa čl. 1 ods. 1 ústavy a „práva na vydanie zákonného rozhodnutia“ podľa čl. 2 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) vydaním stanoviska k žiadosti správkyne konkurznej podstaty o súhlas s predajom voľnej ruky sp. zn. 40 K 17/2014 z 23. decembra 2015 (ďalej len „stanovisko“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 40 K 17/2014 z 25. júna 2014 bol vyhlásený konkurz na majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), a do funkcie správcu bola ustanovená [REDAKOVANÉ] (ďalej len „správkyňa“). Sťažovateľka ako veriteľka úpadcu si v lehote na prihlasovanie pohľadávok riadne a včas uplatnila pohľadávky v celkovej výške viac ako 2,3 mil. €, z tohto zabezpečené pohľadávky predstavovali sumu viac ako 1,3 mil. €. Po opísaní skutkového stavu, ktorý predchádzal konkurzu, ako aj citácii príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) sťažovateľka uviedla, že jej pohľadávky správkyňa v celom rozsahu poprela, na základe čoho sa príslušným orgánom udeľujúcim správkyňi pokyny namiesto sťažovateľky stal okresný súd.

3. Dňa 16. marca 2015 bolo v Obchodnom vestníku zverejnené rozhodnutie okresného súdu z 10. marca 2015, ktorým uložil správkyňi záväzný pokyn na predaj podniku. Sťažovateľka 21. decembra 2015 nesúhlasila s predajom podniku v prospech záujemcu spoločnosti [REDAKOVANÉ], za sumu 445 tis. €. Správkyňa následne 22. decembra 2015 písomne uznala všetky jej pohľadávky v celkovej výške viac ako 2,3 mil. €, čím okresný súd stratil postavenie orgánu podľa § 82 ods. 2 písm. e) zákona o konkurze a reštrukturalizácii a od tohto termínu sa sťažovateľka stala jediným veriteľom úpadcu udeľujúcim správkyňi pokyny a odporúčania v súvislosti so správou majetku úpadcu podľa § 82 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a speňažovaním majetku úpadcu podľa § 83 ods. 1 písm. b) a d) v spojení s § 84 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

4. Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza, že napriek skutočnosti, že okresný súd nebol už oprávneným orgánom na udelenie akéhokoľvek pokynu správkyňi, o jeden deň neskôr, t. j. 23. decembra 2015, vydal stanovisko k žiadosti o súhlas s predajom z voľnej ruky, ktorým udelil správkyňi súhlas s predajom podniku. Okresný súd nerozhodol uznesením, teda nerešpektoval zákonnú úpravu (§ 198 ods. 1 a § 199 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), čím jej odňal možnosť domáhať sa nápravy preskúmať napadnuté rozhodnutie odvolaním na všeobecnom odvolacom súde.

5. Podľa sťažovateľky okresný súd nekoná v záujme zabezpečeného veriteľa, nadržáva právam úpadcu a s ním spriaznenej správkyňi, čím preukazuje a umocňuje nerovný prístup k účastníkom konkurzného konania. Nezákonná forma rozhodnutia sa stala podkladom pre následné uzatvorenie zmluvy o predaji podniku z 23. decembra 2015 a k následnému povoleniu vkladu vlastníckeho práva v prospech tretej osoby 28. decembra 2015, čím sťažovateľka stratila možnosť uspokojenia zabezpečenej pohľadávky aspoň v primeranom rozsahu (predmetnom zabezpečení v prospech sťažovateľky ako záložného veriteľa sú nehnuteľnosti úpadcu v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] ktoré majú trhovú hodnotu o dosť značne vyššiu ako cena za predaj podniku, s ktorou súhlasil okresný súd).

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že jej označené práva podľa ústavy

a dohovoru (pozri bod 1) porušené boli. Okrem toho žiada, aby ústavný súd zrušil stanovisko okresného súdu a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 2 200 567,50 €, ktorá predstavuje skutočnú škodu, ktorá jej postupom okresného súdu vznikla, ako aj náhradu trov konania v sume 303,16 €.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať

takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 180/09).

9. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj a čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, k porušeniu ktorých malo dôjsť v príčinnej súvislosti so stanoviskom okresného súdu, ktorým dal súhlas správkyni na predaj podniku z voľnej ruky, na čo nebol v čase jeho vydania oprávnený. Zároveň tvrdí, že okresný súd vydal iba stanovisko (nie uznesenie), teda jeho počínanie nemá oporu v zákone o konkurze a reštrukturalizácii.

10. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

11. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil tieto skutočnosti:

Okresný súd uložil uznesením z 10. marca 2015 správkyňi záväzný pokyn na speňaženie majetku úpadcu s tým, že ak víťaz verejného ponukového konania nebude určený ani po treťom kole, je správca oprávnený speňažiť majetok predajom z voľnej ruky bez stanovenia minimálnej výšky cenovej ponuky, a to so súhlasom príslušného orgánu po získaní cenovej ponuky, ktorú správca vyhodnotí ako najvýhodnejšiu. Dňa 18. decembra 2015 správkyňa doručila okresnému súdu „*Vyhodnotenie obdržanej cenovej ponuky, žiadosť o uloženie súhlasu s uzatvorením kúpnej zmluvy s víťazom verejného ponukového konania*“ (č. l. 748 a č. l. 749, vyhodnotenie a žiadosť doplnila podaním doručeným 21. decembra 2015 v spise č. l. 750a až č. l. 753, pozn.) a okresný súd 21. decembra 2015 (č. l. 750) zaslal sťažovateľke tento dokument na vyjadrenie v lehote 10 dní od jeho doručenia (prevzala ho 30. decembra 2015).

Dňa 21. decembra 2015 spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], okresnému súdu oznámila, že správkyňa „*nepostupuje v konkurznom konaní v súlade s dobrými mravmi a obchodnými zvyklosťami, keď v rámci procesu predaja podniku úpadcu... určuje diskriminačné podmienky...*“, okresný súd dal jej oznámenie 22. decembra 2015 na vyjadrenie správkyňi a vyžiadal vyjadrenie veriteľského výboru v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Dňa 22. decembra 2015 bol okresnému súdu doručený záznam z veriteľského výboru konaného 21. decembra 2015 (č. l. 764 až 765), z ktorého je zrejmé, že veriteľský výbor jednomyselne schválil predaj podniku záujemcovi s najvýhodnejšou ponukou. Dňa 23. decembra 2015 správkyňa doručila okresnému súdu vyjadrenie sťažovateľky, v ktorom nesúhlasila s predajom podniku z voľnej ruky. Súčasne 23. decembra 2015 správkyňa doručila vyjadrenie k oznámeniu spoločnosti „[REDAKOVANÉ]...“ a súčasne požiadala o urýchlené zaujatie stanoviska k predkladanej žiadosti o uloženie súhlasu s uzatvorením kúpnej zmluvy a tiež doplnok k tomuto vyjadreniu.

Dňa 23. decembra 2015 okresný súd vydal stanovisko k žiadosti o súhlas s predajom z voľnej ruky, ktorým udelil správkyňi súhlas s predajom podniku na základe záväzného pokynu z 10. marca 2015. V čase vydania stanoviska 23. decembra 2015 okresný súd vychádzal zo zoznamu pohľadávok predloženého správkyňou, v ktorom pohľadávky zabezpečeného veriteľa - sťažovateľky boli uvedené ako popreté, čo do právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti, zabezpečenia zabezpečovacím právom a poradia zabezpečovacieho

práva. Správca je povinný v súlade s ustanovením § 31 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii predkladaním úplného znenia zoznamu pohľadávok zabezpečiť, aby okresný súd mal vždy k dispozícii úplný a aktuálny zoznam pohľadávok. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádza iba zo skutočností vyplývajúcich zo súdneho spisu [písomné uznanie pohľadávok sťažovateľky správkyňou sa udialo na Mestskom úrade v [REDAKOVANÉ] 22. decembra 2015 a podpisy správkyne sú síce overené o 13.50 h a sťažovateľky o 14.00 h, ale v čase vydania stanoviska 23. decembra 2015 nebol ešte okresný súd o tejto právnej skutočnosti správkyňou, resp. sťažovateľkou informovaný (v spise toto písomné uznanie bolo doručené okresnému súdu sťažovateľkou dodatočne až 21. januára 2016, evidované je na č. l. 820 až 822), pozn.]

Správkyňa okresnému súdu zmenu v zozname pohľadávok oznámila 28. decembra 2015, čo vyplýva z doručeného zoznamu pohľadávok na CD nosiči, kde je uvedená „aktualizácia 28.12.2015“ (zoznam bol doručený okresnému súdu 28. decembra 2015 – č. l. 790 spisu). Sťažovateľka, ktorú okresný súd 21. decembra 2015 žiadal o vyjadrenie k žiadosti správkyne, vo vyjadrení datovanom 21. decembra 2015 (č. l. 771) doručenom okresnému súdu 22. decembra 2015 vyjadrila svoj nesúhlas, pričom v ňom písomne uviedla: „... predkladám Okresnému súdu Trenčín nasledovné vyjadrenie: u príslušného orgánu podľa § 82 ZKR. v danom prípade veriteľského výboru a súdu“, čiže v deň osvedčovania svojho podpisu 22. decembra 2015 na Mestskom úrade v [REDAKOVANÉ] sa ešte sama nepovažovala za príslušný orgán, ale za tento okrem veriteľského výboru považovala okresný súd. Dňa 21. decembra 2015 schválil predaj podniku záujemcovi s najvýhodnejšou ponukou aj veriteľský výbor. Dňa 23. decembra 2015 na základe stanoviska okresného súdu bola uzavretá zmluva o predaji podniku a vklad do katastra bol povolený 28. decembra 2015.

12. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že správca zodpovedá za aktuálnosť, úplnosť a správnosť údajov v zozname pohľadávok, ktorý je povinný súdu predložiť a priebežne aktualizovať. Ak správca túto povinnosť poruší, koná tak v rozpore s jeho základnými povinnosťami zakotvenými v ustanovení § 3 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správcoch“) vykonávať správcovskú činnosť čestne, zodpovedne a svedomito, s odbornou

starostlivosťou, s využitím všetkých svojich skúseností a odborných vedomostí. Ak teda správkyňa mala údajne 22. decembra 2015 popretú pohľadávku sťažovateľky uznať, bola povinná s odbornou starostlivosťou minimálne okresnému súdu túto skutočnosť oznámiť a tiež mala vykonať príslušný zápis do zoznamu pohľadávok už 22. decembra 2015 a tento aktualizovaný zoznam ihneď predložiť okresnému súdu spolu s doručovaným vyjadrením sťažovateľky, resp. svoju žiadosť okresnému súdu (ako členovi príslušného orgánu, ktorému by táto funkcia uznaním popretej pohľadávky zabezpečeného veriteľa sťažovateľky zanikla) zobrať späť. Tu je opätovne potrebné zdôrazniť, že 23. decembra 2015, keď okresný súd ako člen príslušného orgánu vydal svoje súhlasné stanovisko, vychádzal zo zoznamu pohľadávok, v ktorom jednoznačne ešte uvedeného dňa nebolo vyznačené zistenie pohľadávky popretého zabezpečeného veriteľa, čo správkyňa urobila až 28. decembra 2015. Až v tento deň okresný súd o zmene v zozname pohľadávok správkyňa informovala. Takéto konanie správkyne potom jednoznačne nemožno hodnotiť ako čestné, zodpovedné a svedomité konanie, či konanie s odbornou starostlivosťou.

13. Vychádzajúc z uvedeného, mal ústavný súd preto za potvrdené, že okresný súd nepochybil, keď vydal súhlasné stanovisko ako príslušný orgán 23. decembra 2015, ale pochybila správkyňa, ktorá mu neoznámila hneď uznanie pohľadávok sťažovateľky, resp. aj samotná sťažovateľka, ktorá to oznámila okresnému súdu až v januári 2016. K tomu je potrebné ešte uviesť, že v súlade s ustanovením § 12 zákona o správcoch správca zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí v súvislosti s výkonom správcovskej činnosti, pričom štát za škodu spôsobenú správcom nezodpovedá. Zo spisu ústavný súd súčasne zistil, že sťažovateľka 18. februára 2016 podala na okresnom súde „*návrh na vykonanie dohľadu súdu, návrh na bezodkladné odvolanie správcu a schôdza veriteľov dňa 19.02.2016...*“ (č. l. 865) a 23. februára 2016 tiež opakovaný návrh na odvolanie správkyne (č. l. 889). Okrem toho ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť aj na právne názory prezentované doc. JUDr. Milanom Ďuricom, PhD., k zákonu o konkurze a reštrukturalizácii (1. vydanie 2012 s. 589 až 591 týkajúce sa § 84 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a tam uvedenú literatúru).

14. Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti vytýka okresnému súdu, že stanovisko, resp. súhlas s predajom z voľnej ruky nebol vydaný vo forme uznesenia, čím jej bola odňatá možnosť domáhať sa nápravy súdneho rozhodnutia odvolaním (táto námietka je sama osebe irelevantná, pretože v tomto prípade ani proti uzneseniu okresného súdu nebolo odvolanie prípustné, pozn.).

15. Podľa § 83 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak je členom príslušného orgánu súd, správca alebo ostatní členovia príslušného orgánu predložia pokyn alebo odporučený postup na schválenie súdu až po tom, čo sa ostatní členovia príslušného orgánu k pokynu alebo odporučenému postupu vyjadrili. Súd predložený pokyn alebo odporučený postup uznesením schváli alebo uznesením rozhodne, ako postupovať; uznesením súdu je správca viazaný. Súd pri vydaní uznesenia zohľadní oprávnené záujmy dotknutých veriteľov a ich vyjadrenia a vyjadrenia ostatných členov príslušného orgánu. Uznesenie súd vždy doručí správcovi.

16. Ústavný súd tiež konštatuje, že okresný súd o žiadosti správkyne o uloženie záväzného pokynu rozhodoval v súlade s už citovaným zákonným ustanovením uznesením z 10. marca 2015 (bližšie pozri bod 11), teda nešlo o zmenu jeho pokynu a nebol dôvod rozhodovať opätovne uznesením. Podľa záväzného pokynu bola správkyňa oprávnená speňažiť majetok predajom z voľnej ruky so súhlasom príslušného orgánu, ktorého forma záväzným pokynom nebola určená, teda okresný súd ako člen príslušného orgánu prejavil svoju vôľu - vyjadril súhlas s predajom, keďže nebol žiaden dôvod s predajom za najvyššiu ponúknutú cenu nesúhlasiť. Vyhodnotenie ponúk správkyňou logicky okresný súd považoval za efektívne vzhľadom na základnú zásadu speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu v zmysle § 91 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorou je získanie čo najvyššieho výťažku, v čo najkratšom čase, s vynaložením čo najnižších nákladov. Súčasne pri rozhodovaní okresný súd prihliadal i na ďalšie náklady konkurzu, ktoré podľa vyjadrenia správkyne spočívali v daňovej povinnosti z dane z nehnuteľnosti za ďalšie obdobie vo výške 46 059,92 €, a náklady v dôsledku zistenia environmentálnej záťaže neznámeho pôvodu a pôvodcu a detekované statické narušenie budov. Vzhľadom na dovtedajší vývoj záujmu o kúpu speňažovaného majetku ďalšie predĺžovanie predaja z voľnej ruky

správkyňou by neprineslo finančný efekt pre konkurznú podstatu, ale skôr stratu vzhľadom na ďalšie náklady konkurzu. Okresný súd v súlade s ustanovením § 83 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyžiadal pred svojím vyjadrením k predaju majetku stanovisko popretého zabezpečeného veriteľa (sťažovateľky), ktorá s predajom síce nesúhlasila, ale ako jediný dôvod nesúhlasu uviedla výšku kúpnej ceny. V tomto prípade hodnotu speňažovaného majetku s konečnou platnosťou stanovil trh, teda ponuka a dopyt v konkrétnom čase na konkrétnom mieste. Speňažovaný majetok sa podrobil testu určenia svojej hodnoty trhom pri realizácii troch kôl verejného ponukového konania, ktorých sa nezúčastnil žiaden záujemca. Speňaženie majetku sa ďalej v zmysle záväzného pokynu realizovalo predajom z voľnej ruky, pričom na žiadosť správkyne z 13. júla 2015 (č. 1. 698 spisu) okresný súd nevyjadril svoje stanovisko s predajom majetku obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], za kúpnu cenu 150 000 €, keďže mal od správkyne vedomosť o ďalšom záujemcovi (úradný záznam č. 1. 718 spisu). Z uvedeného dôvodu správkyňa až 18. decembra 2015 vyhodnotila dodané cenové ponuky na predaj podniku (spolu štyri ponuky) a ako najvýhodnejšiu ponuku vyhodnotila ponuku obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorá ponúkla najvyššiu cenu, čo nemožno považovať v okolnostiach danej veci za zlé riešenie, pretože ju akceptoval aj veriteľský výbor a tiež okresný súd. Nesúhlas sťažovateľky s predajom podniku z dôvodu neprimerane nízkej víťaznej ponuky preto nebol namieste.

17. V týchto súvislostiach je ústavný súd toho názoru, že v tejto veci ide iba o klasické pokračovanie sporu jednoduchého práva bez ústavnej dimenzie, ku ktorej sa sťažovateľka (okrem jej iného výkladu skutkových a právnych – zákonných okolností) nijako bližšie nevyjadruje. Keďže jej námietky sa nepreukázali ako opodstatnené a ústavný súd nezistil ani žiadnu príčinnú súvislosť medzi označenými právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom okresného súdu pri vydaní jeho stanoviska, rozhodol, že sťažnosť proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená a že k porušeniu označených práv sťažovateľky zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru nemohlo dôjsť.

18. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka (pozri bližšie bod 5) tiež namietala, že postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napádaného uznesenia, bolo porušené aj jej základné právo na rovnosť účastníkov v konaní zaručené v čl. 47 ods. 3 ústavy, pretože okresný súd nekonal v jej záujme a nadržoval právam úpadcu a s ním spriaznenej správkyňi. Keďže sa v konaní pred okresným súdom nepreukázalo, že okresný súd v čase vydania stanoviska mal vedomosť o tom, že správkyňa uznala popreté pohľadávky ešte pred vydaním stanoviska, nemohol uvedeným stanoviskom porušiť ani základné právo podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Sťažnosť v tejto časti ústavný súd preto odmietol tiež ako zjavne neopodstatnenú.

19. Čo sa týka namietaného porušenia princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy (označeného sťažovateľkou ako „*právo na právnu istotu*“) a „*práva na vydanie zákonného rozhodnutia*“ podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, ktorý nemožno označiť ako základné právo sťažovateľky, a tiež základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu, ústavný súd zo sťažnosti zistil, že tieto práva a princípy v sťažnosti, resp. dôvody ich porušenia postupom okresného súdu sťažovateľka - kvalifikovane zastúpená právnu zástupkyňou - bližšie neozrejmla (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a z okolností danej veci ústavný súd ani ich porušenie postupom okresného súdu nezistil, preto jej sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ako aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016